

לְיִיתָא לַפְּרָה. וְהָאֵין (א) מְשַׁלֵּם חֲלָל מְגוּפוֹ וְאִמְרָה לִיה הֵב לִי כֹהֵל פְּלָגָא הִזְיקָא מוֹלֵד דְּלֵיתֵיהּ נִמְי אֲזֻקֵּן צְהָדֵי פְּרָה וְרִבְאָא ס"ל דַּחַד גּוֹפָא הוּא וְהוּא כְּאִחַד מֵאֲצִרֵּיהּ כְּדַמְפִּישׁ בְּסִיפָא דְּמִילְתֵּיהּ מְשַׁלֵּם לִיה מִינָה רִבְעָא דְּנוּקָא וְאִדְכּ רִבְעָא מִפְּסִיד וּפְסִי שׁוֹה הוֹלֵד כֹּל פְּלָגָא נּוֹקָא:

ליתא לפרה משתלם רביע נזק מולד טעמא
דלא ידעינן אי הוה ולד בהדה כי נגחה אי לא
הוה אבל אי פשיטא לן דהוה ולד בהדה כי
נגחה משתלם כוליה חצי נזק מולד רבא
טעמיה דאמר רבא "פרה שהזיקה גובה
מולדה מאי טעמא גופה היא תרנגולת
שהזיקה אינו גובה מביצתה מ"ט פירשא
בעלמא הוא ואמר רבא אין שמין לפרה
בפני עצמה ולולד בפני עצמו אלא שמין
לולד על גב פרה שאם אי אתה אומר כן
נמצא אתה מכחיש את המזיק וכן אתה
מוצא בקושע יד עבדו של חבירו וכן אתה
מוצא בכמויק שדה של חבירו א"ל רב אחא
בריה דרבא לרב אשי ואי דינא הוא ליכחוש
מזיק משום דאמר ליה פרה מעברתא אויזקתך
פרה מעברתא שיימנא לך פשיטא פרה דחד
וולד דחד ופיטמא לבעל פרה נפחא מאי רב
פפא אמר לבעל פרה רב אחא בריה דרב
איכא אמר חולקין ויהלכתא חולקין: **מתני'**
הקדר שהכניס קדרותיו לחצר בעל הבית
שלא ברשות ושברה בהמתו של בעל הבית
פסור ואם הוזקה בהן בעל הקדרות חייב ואם
"הכניס פירותיו לחצר בעה"ב שלא ברשות
פסור ואם הוזקה בהן בעל הפירות חייב ואם
י"ב הכניס שורו לחצר בעל הבית שלא
ברשות

לִיָּתָא צפורה משתלם רביע נזק בו'. לדברי רבא לא אחיה מתמימין כרע דכיון דשופתין ניהו הא אמרינן בהמניה (עיל דף נד.) אם כישה המזיק את שבה בשרותן מדבריהו ואלא כר' יסמעאל אשכח: **מאי** שעמא גופה היא. מדמאר רבא צפרה כל האסורין בעמורה (דף נד.):

HebrewBooks.org | Moznaim Publications

ה א ב מ"י פ"ט מהל'
נוק' ממון הל' א' סמג'
עשין ס' טו"ש"ע מ"י סמון
שגט סמק' א':
ו ג ד מ"י שם הל' ד'
טו"ש"ע ס' סמק' ד':
ז ד מ"י פ"א מלכות
חולל וחוקק הל' ב'
סמג עשין טו"ש"ע ח"מ
סמון ס' סמק' טו':
ח ה מ"י פ"א מלכות
נוק' ממון הל' א' סמג'
סמג עשין ס' טו"ש"ע ח"מ
סמון שגט סמק' א':
ט ז א מ"י פ"ט שם הל' ב'
ה סמג שם טו"ש"ע ח"מ
סמון שגט סמק' ה':
י ח ט מ"י פ"ב מלכות
נוק' ממון הל' י' ד' סמג'
שם טו"ש"ע מ"י שגט
סמק' א':
יא י מ"י שם פ"ו הל' ד'
סמג שם טו"ש"ע ח"מ
סמון שגט סמק' א':

(א) רש"י ד"ה ליתא וכו'
אין משתלם אלא:

תוס' ד"ה מאי מעמא
גופה היא וכו' בסה"ד
אלא משום דבעי לאוקמי.
כעין זה לעיל דף מא ע"ב
בסו' ד"ה נפחא:

וּלְבָסוֹף נִרְבְּעוּ אֶסּוֹר וְאוֹתוֹ לָשׁוֹן דְּרַבָּא אָמַר רַב נַחֲמָן הוּא עֵיקַר דְּמִייתִי לֵה צִפְרָק כֹּל הַלְלָמִים (ע"י דף מ"א:) ג' הַשְׁתַּחֲמוֹה לִקְמָה וְכֵן מִשְׁמַע בְּתַמּוּרָה צִפְרָק כִּלְדָּ מַעֲרִימִין (דף כה.) דַּמְסִיק אֲדָר' יוֹחֵן דֹּאמֶר עוֹבֵר לֹא יֵרָךְ אִמּוֹ תִּיּוֹבֵתָא דְרַבִּי יוֹחֵן תִּיּוֹבֵתָא אַע"ג דֹּאמֶר צִתָּה הִי לִימָא תַנְאִי הִיא ט' כֵּן דֶּרֶךְ הַגִּמ' כַּשְׁאִין הַדְּבָר עֵיקַר רֹאמֶר תִּיּוֹבֵתָא אַע"ג שִׁכּוֹל לַמָּוֶה תַנְאִי דַּפְלִיגִי כַּדִּשְׁכָּחֵן בְּהִנְיֻקִין (יבטין דף ג:) דַּמְסִיק תִּיּוֹבֵתָא דַּמְאָן דֹּאמֶר הִיֹּק שְׁאִינוּ יִכָּר שְׁמִיהִ הִיֹּק וּבִתָּר הִי קֶאֱמַר לִימָא תַנְאִי הִיא וְאַע"ג דַּפְרָק הַעֲרֵל (יבִּמֹת דף עה. עט.) וְסוֹף^א מִייתִי מִילְתִּיהִ דְר' יוֹחֵן דַּתְמּוּרָה וּפְרִיךְ עֲלֵה הֵא דֹּאמֶר רַבָּא נִכְרִית מַעֲבֹרַת שְׁתַּגְיִירָה בְּנָה אִין כִּרְךָ טְבִילָה כו' וְדִמִּיק לְשִׁנּוּי שְׁאִי עוֹבֵר כו' לֵךְ מִשּׁוּם שְׁהִיה מִילְתִּיהִ דְרַבִּי יוֹחֵן עֵיקַר ט' אֶלֶף מִשּׁוּם דַּעֲבִי לְאוֹקְמִי מִילְתִּיהִ דְרַבָּא דְנִכְרִית כו' לְדַבְרֵי הַכֹּל י' וְהֵאָן רַבָּא פּוֹסִיף אִיתִי לֵךְ הֵבָא עוֹבֵר כו' אִין מִשּׁוּם

מא' טעמא פירשט בעלמא הוא. וזה לאמר צבילו טריפות (חולין דף נח. וס) גבי פלוגתא דר"א ורבי יהושע צולד טריפה הכן מודים צביית טריפה שהיא אסורה מאי טעמא כיון דלאגידה צבופה כבופה דמיא היינו דוקא אותם שמעורות בגדין שנמצאו אדומות צמעי תרנגולת חשיב כגוף התרנגולת ולכן אין גובה מצייתה דמי יימר שהיו מעורות בשעה שהזיקה התרנגולת ואפילו לקטומכום לכל הפחות מאותה דמתיילדא האידנא אין גובה דמאתמול גמרה לה אבל לענין טריפה אסורה דשמא בשעה שנטרפה הייתה מחוברת ואפילו אותם שגולדו מיד אחר שנטרפה אסורה מגזירה דרבנן כמו שאסרו צילה דתרנגולת וצילה דתנן במסכת עדיות (פ"ה מ"א) דצ"ה אסורין וגראה דטעם דצביית תרנגולת וצילה אסורה אטו ציית טריפה שהגדילה צאיסור אע"פ שהיא גמורה: **ובן** **אתה מוצא בקומע י"ד עברו בו'.** וא"ת אמאי לא קאמר גמי וכן אתה מוצא צבומת דמי ולדות דתנן במתני' לקמן (ד' מה:): שמינ אותה כמה הייה עובד האשה עד שלא ילדה מחמת ולדות וכן היא יפה משילדה ואין שמינ דמי ולדות צפני ענמן שהיה נכנס מתיק ציורת אלא שמינ הכל ציודו ורשע"ג לא נחלם על רבן אלא צוה שאם שמינ כן פטור המתיק מהאשה משפחת יותר ללאחר לידה אבל לא צוה לחלוק לומר שיטומו הולדות צפני ענמן כי צוה לא נתן טעם למה ליתוק צכך אלא לרשע"ג שמינ ולדות אגב אשה כמה שיה אשה מעוברת למכור גופה בלא ולדות פחות מלמכור הכל ציוד וגראה לר"י דצין לרבנן וצין לרשע"ג שמינ ולדות צפני ענמן ולא אגב האשה משום דכיון דגוף האשה לאו ממון צעלים הוא וגם לענין שאר תשלומי חצלות אינו שלו אינו רחוי לשום ולדות אגב האשה כמו ולד אגב פרה ומתני' לא אייתי כלל צבומת הולד אלא צבומת שבה ולדות ולכן לא מיימי הכה ראייה מדמי ולדות וכן משמע דמתניתין לא אייתי צבומת ולד כלל למאן דמפרש מילתיה דרשע"ג ווי אשה משפחת יותר קודם שחלד מלאחר שתלד והא דרבי פברא גדולה הוא שדמיה עם הולדות מרובין מדמיה שלאחר לידה אלא ודאי לא דברו רבנן ורשע"ג אלא צבומת שבה ולדות אבל ולדות שמינ ללכ"ע צפני ענמן וה"פ דמתניתין כיז משלם דמי ולדות ולא תימא דמי ולדות לצדן אלא שמינ את האשה כו' ומוסיפין הדמיה הללו על דמי הולדות ודמי וליהו ופסיחה לא אלאכרין לפרי מידי והא דמקשה בגמרא האי דמי ולדות שבה ולדות הוא וכו' משום דככלל צומת האשה דמתניתין ליהו דמי ולדות אלא ליהו נתוסף על דמי ולדות האו דקמני לא צמתניתין כדפרשיה ר' ווי משני כיז משלם דמי ולדות ושבה ולדות שמינ את האשה כו' היינו פי' שבה ולדות אבל דמי ולדות א"ל לפרש:

אי דינא הוא ליבבוש מייק ב'. סובר המקשה כיון שפרה וולד שני גופין הן שמין וולד בפני עצמו ולא דמי לקוטע יד עבד שכל העבד גוף אחד וכן כל השדה שהיא הכל של ניזק בגוף אחד דמי ולהכי מקשה אי דינא הוא כאשר נראה מתוך הסברא לפי שהן שני גופין לכתוב מוזק ומשני הא נמי בגוף אחד דמי דלמך ליה פרה מעוברת כו'. **נפחא מאי רב פפא אמר** רבעי הפרה. ואלא דמי בשבט ולדות דהוי כולה לצעל לרצון ולרש"ג חולקין דהכא כיון שבעל הפרה יכול למכור פרתו בלא ולד נמנא כשמפסידו ממפקיד כל מה שדמיה נפחת אבל אשה דאיהי יכולה למכור אותו שבה אין ליפוט כחה בשבט ולדות אע"ג דבשאר זקוקין גופה יש לה אע"פ שאין יכולה למכור עצמה מטעם זה יפה כח בעל הפרה בנפחא מכח האשה צין לרצון צין לרש"ג וכן למ"ד דנפחא חולקין יפה מטעם זה כח בעל הפרה בנפחא מכח האשה ולדות לרצון.

הקדר שהבנים קדרותיו ב'. הן תמנא צבי לרריי ולא ון אף ון קמני דאי תנא קדירות הוה אמינא דברשות חייב לפי שנוחות ליטבד ובספחא תכל עליה נטירותא אבל פירות לא ואי תנא פירות שנוחות להסתלקל אבל בשמה לא: